

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3845/2024
07.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Марине Милановић и Радославе Мађаров, чланова већа, у ванпарничном поступку предлагача АА из ..., кога заступа Ермедин Друштинац адвокат из ..., против противника предлагача ББ из села ..., Општина ..., кога заступа Зоран Јанићијевић адвокат из ..., ради признања стране судске одлуке, одлучујући о ревизији противника предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2541/23 од 01.11.2023. године, на седници одржаној 07.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији противника предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2541/23 од 01.11.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија противника предлагача изјављена против решења Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2541/23 од 01.11.2023. године.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2541/23 од 01.11.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба противника предлагача и потврђено решење Вишег суда у Новом Пазару Р 18/23 од 20.07.2023. године којим се признаје правноснажна пресуда Основног суда у Котору П 496/19/18 од 07.08.2020. године (став први изреке) и обавезан противник предлагача да накнади предлагачу трошкове ванпарничног поступка од 64.550,00 динара (став други изреке). Ставом другим изреке, одбијен је захтев противника предлагача за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепеног решења противник предлагача је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији противника предлагача као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23, у даљем тексту: ЗПП), јер у конкретном случају нема разлога који би указивали на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права. Ревизијом се указује на погрешну примену одредаба члана 89, 90 и 91. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља, али се не указује на разлоге за изузетну дозвољеност ревизије, у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, одлучено је као у ставу првом изреке, на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, чије се одредбе примењују у конкретном случају на основу чл. 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку и 31. став 1. Уговора између Републике Србије и Црне Горе о правној помоћи у грађанским и кривичним стварима од 29.05.2009. године („Службени гласник РС, Међународни уговори“, бр. 1 од 21.05.2010. године), којим је прописано да се поступак признања и извршења одлуке спроводи по закону државе уговорнице на чијој територији се тражи признање и извршење.

У конкретном случају се предлаже признање стране судске одлуке којом је противник предлагача обавезан да исплати предлагачу дуг од 5.022,00 евра за адвокатске услуге, а не одлучивање о заштити повређеног или угроженог права, па се стога примењују сагласно члану 1. Закона о парничном поступку - ЗПП, одредбе Закона о ванпарничном поступку, којим је пак прописано да се по одредбама првог дела тог закона поступа у свим питањима која посебним поступцима садржаним у том закону нису друкчије уређена, као и у другим ванпарничним стварима за које посебним законом нису уређена правила поступања. Поступак признања и извршења страних судских одлука уређен је чл. 86. до 96. и 101. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља („Службени лист СФРЈ“, бр. 43/82, 72/82, „Службени лист СРЈ“, број 46/96, „Службени гласник РС“, број 46/2000), који као једино правно средство у поступку против решења о признању, односно извршењу одлуке прописује жалбу (члан 101. став 3), а не и ревизију.

Ревизија, као правни лек у ванпарничним поступцима, дозвољена је у складу са одредбама члана 27. Закона о ванпарничном поступку против правноснажног решења другостепеног суда у поступку у коме се одлучује о статусним стварима и у ванпарничним стварима које се односе на станарско право, ако тим или другим законом није друкчије одређено (став 1), док је у поступку у коме се одлучује о имовинско-правним стварима ревизија дозвољена под условима под којима се по ЗПП може изјавити ревизија у имовинско-правним споровима, ако тим или другим законом није друкчије одређено (став 2). У смислу одредаба члана 403. ЗПП, ревизија је увек дозвољена ако је: 1) то посебним законом прописано; 2) другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака; 3) другостепени суд усвојио жалбу, укинуо пресуду и одлучио о захтевима странака (став 2), као и у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијеног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (став 3).

Из цитираних законских одредаба и околности конкретног случаја произилази да је изјављена ревизија недозвољена, због чега је одлучено као у изреци, применом члана 413. у вези с чланом 420. став 6. ЗПП.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић